

Lê Thao Chuyên

Đêm tình yêu

Qua khung cửa sổ, bóng tối mỗi lúc một ngấm sâu như muốn nuốt hết phần ánh sáng ẻo ọt cố bám trên những mảng cây cao tận bên kia đồi. Ngọn đồi thoai thoải dốc trải đều một màu cỏ dại điểm lẫn những cánh hoa vàng đã chuyển sang màu xám đang nằm im lìm, nhẩn nại chờ đợi luồng gió cuối cùng, để được run rẩy dưới gợn sóng dập dềnh hầu tạo cho khung cảnh bừng lên sức sống trước khi bị vùi dập trong bóng đêm. Đồi hoa chờ gió tìm kiếm riêng sự rung động nhẹ nhàng; rừng cây cũng chờ gió để được những vuốt ve mơn trớn hầu xoa dịu cơn bỏng cháy của tiết trời còn đọng lại quanh quất; riêng Túy, nàng không chờ gió mà chờ bão, chỉ có bão mới dập tắt được lửa yêu đương đang phừng phực đốt tim gan, chỉ có bão mới làm rung chuyển ngàn cây để nàng tỉnh thức sau giấc ngủ dài trong tình trường mê mết. Sự mê mết mà từ lúc chấp nhận chia tay, Túy vẫn thấy hình bóng và hơi hướng của người yêu như còn lẩn quất đâu đây. Nỗi nhớ làm Túy ngây ngật như đang miệt mài nhấp từng giọt rượu ngàn năm. Rượu ngon, cơn say nhẹ nhàng dẫn Túy về mộng nhưng không trở thành thực. Mộng và thực lẫn lộn

nên vẫn cần xé tạo thành những cơn sốt mà người nhận lãnh không muốn chối bỏ vì tình yêu luôn có một sức mạnh tuyệt đối. Nó bảo Phùng vẫn còn yêu nàng... mãi mãi...

Con mèo vằn của nhà ai, mèo hoang thì đúng hơn vì quanh đây không có nhà, uể oải vươn mình đứng dậy sau những giờ say sưa ngủ trên ghế đá. Bằng dáng điệu ung dung, nó thu gọn người rồi phóng xuống đám cỏ mềm êm như lá rụng. Âm thanh nhẹ, rất nhẹ đủ làm Túy giật mình. Nàng mở mắt thật lớn nhưng tâm hồn mơ hồ cảm nhận như tình yêu cũng rút theo. Tại sao Phùng lại cố tình chạy trốn sự thương yêu? Dấu hỏi nở lớn nhưng chỉ một thoáng, trong tích tắc nó bị mặt hồ chao động hòa lẫn tiếng quẫy nước của đàn cá đoi há miệng chờ ăn giữa màu nước đục đầy bùn đất thu hẹp trở lại. Con mèo, dấu tích của kẻ chiến thắng tình yêu khinh thị cơn hoảng hốt của lũ cá mù mắt, nó thông thả từng bước tiến về phía chuồng chim câu. Chuồng chim bằng gỗ màu hồng nhạt trông xinh xắn như những lâu đài trong truyện cổ tích thời xưa được xây trên một ống nhôm dài, tròn và trơn tuột cao khỏi đầu người. Mèo ta nghênh ngang, oai phong lẫm liệt lượn qua rồi lượn lại tìm cách trèo lên. Tuy biết là mèo không thể xâm nhập vào giang sơn của mình nhưng nghe tiếng gầm gừ đe dọa bên dưới, đàn chim vẫn ùng ục kêu và đập lẫn lộn lên nhau. Vài chiếc lông con rơi ra ngoài khoanh cửa tròn, lảo đảo mấy vòng rồi mới rớt xuống đất như đùa cợt trước đôi mắt rình rập, nham hiểm của chú mèo hoang. Phùng là mèo già nhưng Túy, con chim câu thêm khát khung trời lạ đã liều lĩnh chạy ra khỏi chuồng cố ý cho mèo già vằn vò ăn thịt. Biết rằng mình đang chơi trò nguy hiểm,

đang ngụp lặn trong cái thú đau thương, trong quắt quay buồn khổ nhưng lại cũng rất ngất ngây say đắm. Đôi khi Túy tự lên án hành động mình bằng những dẫn vật, bằng những đêm dài trăn trở nhưng sự xót xa thân phận mãnh liệt hơn. Nàng không chịu nổi sự cô đơn buồn tẻ chán chường tiếp diễn ngày qua ngày; nó như những củ khoai sượng, khoai hà mà Túy là một đứa trẻ ngoài đói khát còn cần cả săn sóc vỗ về.

Giá trời đừng sinh ra Túy hoặc giá Túy đừng lấy Mạnh, một con người khô cằn, nghèo nàn tình cảm và giá Túy đừng gặp Phùng thì chẳng bao giờ nàng cảm nhận được sự ê chề, tê tái như ngày hôm nay. Túy là người vợ hiền lành, biết chiều chồng, biết nấu nướng, biết vén khéo, mực thước chu toàn trong ngoài nhưng nàng lại không chấp nhận cuộc đời người đàn bà sinh ra chỉ có thế. Trời phú cho Túy một tình cảm quá dồi dào. Cái tình cảm phải dàn trải bằng thi phú văn chương hoặc xông xáo lao đầu vào giữa chợ đời thì Mạnh lại trói buộc Túy trong phạm vi ở góc nhà, xó bếp, khoác vào vai trò và trách nhiệm của người vợ hiền gương mẫu để đến lúc gặp người ý hợp, như cá gặp nước, tình cảm Túy bơi lội tung tăng, quẫy mạnh trong sự tự do lảng mạn mà quên rằng chính tiếng động đó đã làm mọi người e dè sợ hãi. Ái tình quả thật gớm ghê, con tim còn hơn luật sư giỏi tài hùng biện, nó đã gạt trôi mọi cản trở, mà với Túy, cản trở mạnh mẽ, nguy hiểm nhất là đối diện với lương tâm. Người ta bảo đàn bà mê trai thì trái tim to hơn con bò trong khi lương tâm, danh dự lại nhỏ bằng hạt sạn.

Từ khi quen Phùng, nàng đã biến thành con đàn bà trơ trẽn nói

dối không ngượng lời. Quen Phùng, Túy đã tự biến thành vụng trộm lén lút đi về theo giờ giấc của chồng, rời khỏi nhà khi Mạnh vừa đi và trở về sớm hơn chừng một hai tiếng. Quen Phùng, nàng thích bóng tối, có thể vì nó luôn đồng lõa với tội lỗi và tạo môi trường thuận lợi cho những người vợ lẳng mạn như Túy sa ngã dễ dàng. Thế mà hôm nay Túy lại sợ bóng tối tràn về vì nó báo hiệu một đêm dài sẽ nối tiếp sự phiền muộn. Túy sợ phải đối diện với Mạnh để niềm cô đơn bùng vỡ lớn. Không ai có thể thay thế được Phùng ngoài sự hiện diện hoặc tiếng chuông điện thoại với lời mê hoặc của chàng. Phùng đang thực hành lời hứa sẽ không bao giờ gọi lại. Chàng đang chạy trốn một cuộc tình mà Túy vì tự ái không muốn làm kẻ đuổi bắt.

Túy ngồi bất động tiếp tục đón nhận bóng tối sắp sửa tràn ngập quanh phòng. Bên ngoài, ánh sáng hầu như đã mất hẳn vì màu lông trắng của đôi thiên nga chỉ còn hiện mờ dưới hàng liễu rủ. Hai khối trắng gần như bị tan loãng nằm gác cổ lên nhau. Thỉnh thoảng chúng trở mình làm chiếc cổ dài được dịp vươn cao ngơ ngác, nhòa nhạt. Từ lâu lắm, khung cảnh về đêm ở đây không thay đổi, cũng đôi hoa dại, cũng bóng cây chập chờn và cảnh vật êm đềm đã trở thành quá quen thuộc, quen thuộc như con đường dẫn đến nơi hò hẹn của hai đứa. Sự quen thuộc không hẳn chỉ ở trong căn phòng nhỏ mà quen thuộc ở từng làn da, kẽ tóc, và hơi hám kia, hơi hám của người tình đã bám sâu trong xương tủy để lúc nào cũng toát ra mùi nồng nàn gợi nhớ. Đêm nay nỗi nhớ đẩy Túy về tận cùng của ray rút phiền muộn. Cảnh cũng trở nên hoang vắng tĩnh mịch một cách khác thường, hình như chúng đọc được tâm sự của Túy nên gió cầm nín,

thiếu cả tiếng thở dài dài thật nhẹ. Túy ngạc nhiên lắng tai nghe sự cách cảm kỳ lạ, âm thanh lắng đọng bất thường nhưng chỉ vài phút sau, như thường lệ, đàn chèo chàng ở sau nhà lại trôi lên bản tình ca bất hủ. Con lớn giọng nhất mở đầu bằng điệu trầm buồn vang đi xa, và chung quanh, trong những hang hốc, bờ hồ, trong đám cỏ dại, tận bìa rừng bên kia đám bạn chèo chàng cùng gân cổ hoà tấu theo... Ợt... Ợt... Ợt... Tiếng kêu ồm ồm như một điệu kinh buồn tràn võ khắp mọi nơi làm cây cỏ bàng hoàng rung động; lòng Túy cũng thổn thức với ngàn vạn tâm sự khó thể cùng ai chia sẻ. Chính ra sự đau khổ dẫn vật phải được diễn tả bằng tiếng khóc, tiếng kêu gào nhưng thân xác Túy vẫn bất động mặc cho tâm hồn nhào lộn như những đợt sóng nhảy tung trước gió lớn. Nó bảo Túy đừng chịu đựng nữa, hãy nhắc điện thoại và bấm vào bấy con số quen thuộc. Hãy gọi cho Phùng như mọi lần chia tay khác, chia tay mà có xa được đâu. Một tiếng chuông reo, một câu réo gọi, hai đứa lại làm hoà và lại gặp gỡ để rồi bao đau khổ được đền bù.

- Anh ạ! Chúng mình không thể rời nhau nên đừng nói đến chuyện xa nhau nữa Phùng nhé!

- Anh hứa.

Phùng hứa đó nhưng chỉ được vài ngày lại mang luân lý ra chặn lối. Phùng nhồi Túy như người làm bếp nhồi bột. Phùng điều khiển Túy như người làm xiếc điều khiển bầy thú trong rạp thể mà nàng vẫn không tỉnh cơn mê sảng. Hình như Phùng càng đẩy Túy ra xa thì sức đàn hồi lại càng thu ngắn lại. Phải chăng luân lý là lẽ phải nên Phùng, người điều khiển nó phải là một người đạo đức và có một sức

mạnh tinh thần phi thường? Túy yêu Phùng vì cái phi thường hiếm có ấy. Chàng đã chiến thắng được đòi hỏi thường tình của con người với con người, của đàn ông với đàn bà nên yêu Phùng, Túy giao phó cả hồn lẫn xác mà chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bị lạm dụng hay thiệt thòi.

Đàn chào chàng chợt im bật vì từ xa vắng về tiếng động cơ ì ì quen thuộc, lẻ loi và buồn bã. Sự buồn bã nhàm chán nhắc cho nàng bữa cơm tối có Mạnh bên cạnh, nhắc cho Túy biết mình là kẻ đã có chồng. Gái có chồng như gông đeo cổ. Túy không có gông nhưng nàng vẫn đang vật vã với án tù. Nhà tù của Túy được bọc bằng giấy và sợi xích sắt cột chân tuy vô hình nhưng vẫn trói buộc được nàng. Đó là khuôn mẫu của gia đình giòng tộc Túy xưa nay. Nó là thể diện, là khuôn mặt, là gia bảo mà Túy không thể làm mất. Cho dù Túy có ở tận phương nào, nàng cũng không thể chối bỏ mình là người Á Đông. Cho dù văn hóa tây phương có thấm nhập tận trong máu thì mỗi cử động phong cách của nàng cũng không thể chối bỏ mình không phải là người Việt. Yêu Phùng, nàng có thể buông thả tất cả nhưng chỉ trong khoảnh khắc, khi những đam mê và rung động xác thịt lắng dịu, nàng lại thấy tâm hồn khắc khoải và muốn vun xới cho cuộc sống hiện tại. Có điều càng cố gắng vun xới Túy lại càng thấy lạc lõng vì nàng không thể tìm ở chồng bất cứ điều gì có thể khóa lấp sự cô đơn đó. Hai người như hai hồ nước đằng trước nhà, nhìn thấy nhau mỗi ngày, chăm sóc lo lắng cho nhau nhưng tâm hồn không thể gần gũi. Với Túy và tất cả mọi người thì Mạnh là một người chồng gương mẫu, tế nhị, biết chăm sóc cho gia đình, biết tạo cho vợ cuộc

sống hơn người. Bằng chứng Mạnh đã sắm riêng cho nàng một giang sơn, dù là nơi khí ho còn gáy nhưng vào exit chỉ khoảng năm miles, lại thấy phố xá sầm uất, xe cộ nhộn nhịp nổi đuôi. Chọn nơi này Túy đã nghe lời bàn của Mạnh và cũng muốn có cuộc sống gần thiên nhiên hơn. Nàng yêu cây cỏ, chim muông cá mú nên lắm tưởng thiên nhiên sẽ làm cô đơn biến mất, không ngờ mỗi bụi cây là mỗi rung động trong trái tim mỏng manh, mỗi tiếng lá rơi là nhát dao cứa đứt từng mạch máu. Thiên nhiên đẹp xinh với con người tràn đầy hạnh phúc nhưng lại là lửa nóng đốt cháy thời gian và nung chảy trái tim Túy mềm ra để nàng có những mơ ước khát khao vượt ngoài lẽ giáo. Không ai có quyền kết tội những tư tưởng còn nằm trong bộ não con người nhưng sự lãng mạn đã gieo mầm mống tác hoại kinh khủng nhất. Càng gần thiên nhiên, Túy càng lãng mạn và cảm thấy thèm khát sẽ có một ngày nếm được trái cấm hạnh phúc. Túy luôn cho rằng tình cảm nàng lãng đãng tuôn ra không bao giờ ngừng còn Mạnh là giòng sông khô cạn. Tạo hóa cột chặt hai cuộc đời trái ngược bằng sợi dây vô hình trong khi ma quỷ luôn hiện ra xúi bẩy: Cắt nó đi...

Hai ngọn đèn xe tròn vàng thấp thoáng xuyên qua những hàng cây đen đui, len lỏi giữa đám bụi rậm như đôi ma trơi mỗi lúc một tiến gần. Từng vệt dài quét thẳng phía trước như cổ cắt màn đêm thành những vệt sáng dù run rẩy yếu ớt. Khoảng cách thâu ngắn hơn và khi xe dừng trước cổng, tiếng cót két mở khoá rồi tiếng xe lại rồ mạnh chạy thẳng trên con đường trải sỏi nằm giữa hai hồ nước. Dưới tia đèn vàng vọt, đôi thiên nga lệt bệt chạy ra với những tiếng kêu

"kiếp kiếp" mừng rỡ tìm hơi hám quen thuộc. Con mèo đen cũng phóng tới chung vui bị con thiên nga đực mổ cho một cái đau chí chết. Mạnh đã trở vào xe tắt máy sau khi khóa cổng, trả lại bóng đêm sự yên tĩnh buồn bã, có khác chẳng chỉ là tiếng chân bước rào rạo trên sỏi đá.

Túy thở dài, đôi thiên nga hôm nay không có bạn nên nhận vợ là phải. Người nó cần được vuốt ve ôm vào lòng đâu phải là Mạnh. Thiên nga ơi, chủ của mày là con đàn bà thất tình nằm bẹp trong nhà suốt từ sáng đến giờ. Dừng đứng trước tiếng kêu đói của muôn vật, tàn nhẫn trên những chậu hoa khô nước, hững hờ trên đồi hoa vàng và tẻ nhạt với làn gió chiều mong manh. Ái tình có khác gì trái măng cụt tròn trĩnh nhưng khi ăn, phải cầm dao cắt hoặc dùng sức mạnh ở đôi tay bổ đôi, cẩn thận gỡ những múi mọng trắng ngon ngọt ở bên trong rồi hãy đưa lên miệng, đừng vội vàng cắn vào như trái ổi, trái mận. Mận ổi còn có vị chua, vị ngọt chứ vỏ măng cụt chỉ một vị đắng nghét. Túy không có sức để bẻ trái măng cụt, không có dao để cắt, cũng không thể nhin hoặc chờ đợi mà cứ đưa răng cắn vào...

Đưa răng cắn vào... Cuộc đời thật trái ngược, với Phùng nàng xông xáo háo hức như đàn ông. Với Phùng, nàng như con thiêu thân chỉ muốn lao đầu và chết trong vùng ánh sáng. Nàng đã vượt quá giới hạn của người đàn bà với những e ấp, kín đáo mà đi đến giai đoạn phải được làm vợ nên sự ngăn cách thể xác không còn giới hạn. Tại sao? Nhiều lần Túy đã tự hỏi và rồi tự lên án nhưng cái án treo hồ hững xa xôi quá không ảnh hưởng gì tới nàng. Phải chăng

tình yêu bất chính dễ làm con người ta đi đến mù quáng và lầm lỗi?

- Con người ai chẳng lầm lỗi, có điều biết là lầm lỗi thì nên tránh đừng để xảy ra. Đàn ông là một lũ đều chỉ thích lợi dụng đàn bà. Anh cũng thế chẳng hơn gì chúng nó đâu. Đôi khi cũng nhìn em hau háu, cũng thèm khát, cũng muốn nhai nuốt em ra. Nhưng...

Phùng bỏ dở câu nói và đưa tay vuốt nhẹ sống lưng nàng. Lời an ủi đã làm tự ái Túy giảm xuống, tự ái của một người đàn bà biết mình đẹp và thừa sức hấp dẫn, lôi cuốn. Như vậy Phùng đâu phải là gỗ đá.

- Nhưng... Có phải anh muốn nói nhưng anh chưa yêu em? Phải thế không?

Túy xoay nghiêng, một tay chống lên đầu làm nửa thân hình nàng nhô cao tuột khỏi lớp khăn trải giường mỏng manh theo thế chờ đợi nghe câu trả lời. Phùng không dám nhìn vào ngực nàng, bộ ngực trần no tròn, đầy âm ấp.

- Không yêu mà nằm ôm nhau như thế này sao?

- Em thấy vẫn thiếu thốn, vẫn chưa đủ.

Túy nói dối, bằng chứng sau câu nói nàng nằm tuột xuống rúc đầu trong tấm mền vải và cuốn nó cứng ngắc. Phùng chồm người nằm đè lên, hình như chàng chỉ hung hãn, xông xáo khi có một cái gì bảo vệ, ngăn chặn giữa hai làn da thịt.

- Ngộ thờ, bỏ em ra Phùng.

Phùng vẫn không bỏ, vòng tay ôm chặt cứng tổ kén, lấy răng lôi mép khăn cho mặt Túy lộ ra:

- Nói lại, cho nói lại một lần nữa. Phùng thờ hào hển, ánh mắt rực lửa đam mê và cúi xuống thật thấp.

- Vẫn chưa đủ.

Tiếng cười khúc khích trên ghẹo im bật. Một phút, hai phút rồi mười phút qua đi Túy vẫn nằm bó như khúc giò mặc Phùng làm mưa làm gió trên mặt mình. Chàng có muôn vàn chước quỷ, muôn vàn cách dỗ thoát ra từ ánh mắt, những khóe nhãn khi cười và chiếc miệng duyên dáng với đôi môi mềm, thật mềm, thật ngọt và thật mát. Chàng có muôn ngàn xảo thuật ái tình mà Túy chỉ là đứa trẻ nít bị mê hoặc, quyến rũ. Có điều đúng những lúc nguy hiểm nhất, những lúc Túy tưởng Phùng không thể chống cự nổi cơn đam mê cuồng loạn của thể xác thì Phùng lại thoát được một cách rất tài tình nếu không muốn nói là rất nghệ thuật và điêu luyện.

- Anh biết em yêu anh và sẵn sàng dâng hiến nhưng mình không thể tiến xa hơn. Như thế này đã là quá sức rồi.

Như thế này đã là quá sức rồi? Nếu thế tại sao chúng mình không đưa nhau đi chỗ khác? Một cánh đồng, một khu rừng, một dòng suối cạn, dung dăng dung dẻ như những đứa bé con để lỡ có ai gặp chúng mình cũng dễ ăn dễ nói, tội gì lại chui rúc, lén lút vào khách sạn, nơi có chiếc giường thật êm, nơi có cặp gối mềm mại, nơi có phòng tắm, nước, khăn, tất cả thật đầy đủ để xóa vết tích sau một cuộc ân ái? Tại sao?

- Vì anh thương em nên không muốn em bị thiệt thòi.
- Không muốn em thiệt thòi? Anh định nghĩa thế nào là tình yêu? Yêu là cho đi mà không được đáp trả thì gọi là thiệt thòi? Như vậy anh có yêu em không Phùng?
- Em hỏi câu này bao nhiêu lần rồi Túy? Còn nghi ngờ tức là chưa

trọn vẹn yêu anh.

- Nếu không yêu, sự dâng hiến của em biến nghĩa để chỉ còn là thú vui thể xác hay sao?

- Túy, cho đến bây giờ anh phải thú nhận là em chẳng biết gì cả. Túy nhìn sững, nàng không tin câu nói vừa toát ra từ đôi môi thật mềm thật ngọt kia. Em không biết gì hay anh không biết gì? Có thằng đàn ông nào lại đứng dưng trước thân thể người đàn bà, trước một khối lửa sẵn sàng nuốt trứng lấy mình ngoài trừ tên đàn ông kia là kẻ bệnh hoạn?

- Anh không tin rằng em đã biết yêu kể cả Mạnh, Phùng ngập ngừng.

- Không yêu em lấy làm gì?

- Có nhiều nguyên do, một trong những nguyên do anh cần biết nhưng đã biết là cuộc sống gia đình em hiện tại không có hạnh phúc. Chính vì không có hạnh phúc nên anh mới có cơ hội để được em yêu, nhưng tình yêu không biết giữ trong sạch nó sẽ không thể gọi là tình yêu mà biến sang một thứ tình khác. Anh nghĩ sự ràng buộc thể xác không dựa trên căn bản tình yêu sẽ chóng đi đến đổ vỡ, ngược lại tình yêu không có thể xác len lỏi vào sẽ bất diệt.

Anh đang dẫn chứng tình yêu của anh hay mang luân lý ra nhắc chừng? Em hiểu rồi, có thể mà nghĩ mãi không ra. Anh là kẻ tham lam ích kỷ hơn ai hết. Anh độc tài, chiếm đoạt mạnh mẽ, trường cửu hơn ai hết.

- Anh hiểu em không sống về dự tính như em vẫn nói đâu.

Túy nắm úp lên người Phùng, vòng tay qua lưng chàng và giữ chặt ở

đó:

- Em muốn trói buộc anh biết không?
- Biết.
- Em muốn bắt cóc anh mang bên mình suốt cả cuộc đời.
- Còn Mạnh thì sao?

Tim Túy đau nhói lên. Cảm ơn anh đã khôn khéo nhắc chừng. Dù thế nào em cũng không thể vượt thoát được dư luận.

- Từ mai chúng mình không gặp nhau nữa.
- Sao vậy? Đến lượt Phùng ngạc nhiên.
- Vì giữa chúng ta luôn có một khoảng cách.
- Và khoảng cách đó luôn phải đi song song với thân xác chúng mình. Ngày nào anh kèm chế không nổi, không cưỡng lại được dục vọng thì ngày đó anh sẽ mất em.
- Em không hiểu.
- Anh muốn nói khi anh xâm phạm, làm vẩn đục thể xác em chính là anh đã làm mất tình yêu trong sạch, mất sự tôn trọng em đã dành cho anh.

Phùng nói lảng quăng, khi yêu anh có thể tỉnh trí để nghĩ ra điều đó sao? Vậy mà em cứ tưởng khi yêu con người làm gì có sự khôn ngoan để lựa chọn?

- Em phải tỉnh táo. Mình không thể lấy nhau được vì anh không muốn mang tiếng cướp đoạt vợ người, và dù nếu em có giấy tờ ly dị mình cũng không thể sống với nhau. Em biết sao không? Lấy anh em sẽ khổ. Anh không có đủ tài cán lo cho em như Mạnh, chúng mình sẽ phải nai lưng làm quần quật và không có thời giờ tâm tình như thế

này. Em sẽ phải lo cơm nước cho con cái, cho anh, cho mẹ cha...
Phùng nói thao thao bất tuyệt, cái môi ngọt lịm kia sao đáng ghét quá chừng.

- Tối đến ăn cơm xong anh sẽ lăn quay ra ngủ, em phải thức lo cho tụi nhóc lỡ khi nó đòi ăn hay đái ỉa. Em sẽ phải...

Túy bịt lấy miệng Phùng. Kể từ tội trước khi bị xử bắn thì có sợ gì vài ba cái tát tai, vài lời nhục mạ nguyên rủa. Kể thêm khát được cuộc sống vợ chồng thì có sợ gì những mằm mống cực khổ từ thương yêu nảy sinh. Phùng nói đi, anh có yêu em không?

Anh có yêu em không? Điều đó em luôn tự hỏi từ hơn một năm qua. Tại sao anh có thể quá sáng suốt đến độ hoàn toàn tưởng tượng để nhìn thấy những gì có thể xảy ra? Tại sao anh vẫn đặt ranh giới giữa hai đứa mình? Có phải anh cũng sợ mặc cảm với lương tâm? Như em? Vậy thì thuyết phục em để làm gì? Anh bảo em quá khắt khe buộc tội cho chính em trong khi chuyện chúng mình...

- Chuyện chúng mình không thể giống như ông A bà B. Chuyện chúng mình là chuyện chúng mình. Tình yêu chỉ đẹp khi chưa thuộc về nhau. Người ta chỉ mơ ước những gì người ta chưa có. Chúng mình chỉ yêu nhau khi...

- Em ghét anh.

Túy dỗi hờn úp mặt xuống gối. Đã nhiều lần Phùng cứ nện những nhát búa nặng nề xuống đầu nàng:

- Anh muốn gì? Dám nói thẳng cho em biết không?

- Anh muốn chúng mình coi nhau như bạn, bạn thân nhất.

Trên đời có người đàn ông nào dám nói với người yêu là chỉ coi nhau

như bạn? Bạn có nghĩa là phải dừng lại ở một giới hạn rõ ràng?

- Anh muốn chúng mình là bạn mà cứ gặp nhau như thế này? Bạn mà dẫn nhau vào phòng ngủ ôm ấp, bạn mà... Tút nghẹn lời.

- Thì từ mai không gặp nhau nữa.

- Ừ! Từ mai...

Em biết rồi Phùng ơi, trong đời chỉ có mình anh mới dám coi thường em như thế, chỉ có anh mới dám nói những điều quái ác như thế nhưng vẫn chưa đủ, để em tiếp thêm những phần thiếu sót của anh. Chính em đã tỏ ý mình nên hẹn nhau trong khách sạn viện có hẹn hò ngoài hàng quán thiên hạ sẽ thấy. Em đã nói cỏ, lá cây không êm lại còn có những con bọ, con kiến nó cắn. Em đã nói gió ngoài rừng không đủ mát bằng máy lạnh nên đã hẹn đến nơi này. Phùng ơi còn nữa, chính em sợ anh vào office mượn phòng thiên hạ sẽ đồn thổi nên mỗi ngày em vác cái mặt trơ vào đây đến nỗi cô cashier luôn ném cho em ánh mắt khinh thị, đương nhiên chấp nhận em là một loại điểm chuyên nghiệp. Khi yêu em khủng điên thế đấy! Em xúi bảo anh cởi quần áo ra cho mát vì máy lạnh chạy yếu quá. Yếu quá mà em phải quấn khăn, phải rúc vào người anh tìm hơi ấm? Chỉ có anh tỉnh táo nên đã tìm ra những mâu thuẫn trong em. Chỉ có anh tỉnh táo nên mới thấy em khờ dại. "Anh thương em vì em khờ dại." Khờ dại vì đã làm chuyện điên khủng đảo lộn phải không Phùng? Vì khờ dại nên cố bỏ công tán tỉnh một người đàn ông có trái tim sắt đá và những khôn ngoan toan tính như anh. Anh nào đã ngu muội lú lẫn để đâm đầu vào con đàn bà đã có chồng.

- Mình chấm dứt thôi.

- Nói thật không?

Anh lại nghi ngờ. Nghi ngờ là phải, ngày nào em lại chẳng nói với anh câu đó. Biết gặp nhau thật khó khăn và phải lén lút mà cứ gặp. Biết xa là khổ mà cứ muốn xa. Em phải làm thế nào đây hả Phùng? Tìm cho em một giải đáp, một lối thoát.

- Em tìm thẳng khác nhé?

- Đừng. Phùng hốt hoảng.

- Anh sợ mất em? Túy thấy mình run lên dù bằng hy vọng mỏng manh.

- Anh không sợ mất em nhưng anh sợ sự liều lĩnh ngu dại.

- Lúc đó mình đâu còn liên lạc để anh biết em ngu dại hay không?

- Anh biết ngay từ bây giờ, em tự ái lắm. Quen người khác chỉ vì em muốn trả thù anh, chỉ vì em muốn cho anh nhìn thấy những đau đớn của em để phải suốt đời ăn năn.

Phùng vẫn có những lý do riêng của chàng, có trời hiểu anh muốn gì?

Tiếng lách cách mở cửa khiến Túy bật dậy bước nhanh về phòng.

Cũng may trong bóng tối nàng đi rất nhanh mà không hề đụng chạm hoặc gây ra tiếng động. Phòng khách được bật sáng, ti vi cũng được vặn lên, âm thanh ồn ào khuấy động. Mạnh sôi nổi là thế, cả một sức sống bao quanh, không lúc nào bên tai thiếu tiếng nói hoặc tiếng nhạc vậy mà ít khi chàng mở lời. Giọng Mạnh cộc lốc, gọn như sợ khi nói sức khỏe sẽ mất đi.

- Em bệnh hay sao để nhà cửa tối đen như vậy?

Đèn trong phòng ngủ bật sáng, Túy lấy tay che mắt nhưng vẫn nhắm yên:

- Em buồn.

Mạnh chẳng hỏi buồn chuyện gì, chàng chép miệng như đã thông biết hết mọi sự:

- Chuyện đâu còn có đó, suy nghĩ làm gì cho mệt. Anh phải tắm rồi còn ăn uống cho xong.

Đèn tắt. Bóng tối lại bao trùm nhưng tiếng ồn ào không ngưng. Mạnh sợ cô đơn trong khi cũng một người cô đơn nằm đây. Hai kẻ sợ cô đơn gặp nhau sao không thể hoà hợp? Anh vô tình đến nỗi không hề đặt dấu hỏi về tất cả những lời em nói. Mọi ngày đôi thiên nga đâu có chạy ra mừng anh. Con mèo hoang được ăn đâu gặm gừ đuổi thiên nga bị nó tạp cho. Cá cũng đâu quấy mạnh vì đói. Mọi ngày mới sáu giờ trời chưa tối đèn đuốc đã sáng trưng, đồ ăn em dọn ra đầy bàn. Anh... Mọi ngày khác mà sao anh không hỏi em điều đó? Sao anh không hỏi em đã làm gì suốt ngày hôm nay? Em có thơ thẩn trên đồi bắt cào cào châu chấu cho sáo ăn? Sao anh không hỏi đám chim bồ câu có rú thêm được con nào về? Hôm nay chim đẻ được bao nhiêu trứng và sao anh không hỏi em buồn là buồn thế nào? Mạnh, cả một ngày thơ thẩn nơi này, dù em có lảng mạn và giầu tưởng tượng khi nghĩ mình là công chúa thích sống trong rừng thì cũng đôi lúc không thể không nghĩ mình là quản gia trong nhà. Sao anh không tạo cơ hội cho em ra ngoài, để đi làm, để tiếp xúc với người đời? Anh sợ mất em hay anh ích kỷ? Mất em thì anh đã mất từ lâu, ngay hồi mới cưới vì em không phải là con doll thích nằm trong

tử kính. Còn nhớ khi mình chưa dọn về đây, anh sợ chung quanh bạn bè xô bồ nhào nháo khiến anh khó trối bật, anh sợ lộ vẻ chăm chỉ hạt bột, không hào hoa, không lịch duyệt như họ nên muốn tách rời khỏi họ. Mình dọn đến đây, một phần em không muốn làm anh buồn lòng, một phần em nghĩ khung cảnh và không gian sẽ tạo cho con người, tình cảm anh đối với em bớt căn cỗi khô khan hơn nhưng em đã lầm cũng như chính em không ngờ về đây lại phạm vào một lỗi nặng nề vì cả trái tim em đã trọn vẹn hiến dâng cho người ta. Chưa đến nhà nhưng Phùng đã biết từng ngõ ngách, từng tảng đá ngoài hồ cá, từng màu lông của đám chim bồ câu và anh ơi, ngay đôi hoa vàng chưa một lần Phùng dẫm chân lên nhưng như cũng đã cùng em đùa giỡn trên ấy làm cho cỏ hoa nát nhàu. Mạnh, có bao giờ anh tìm hiểu trong đầu em đang nghĩ gì? Nếu biết được, một là anh sẽ chết ngất, hai là anh sẽ tìm cách đưa em đi nơi khác hoặc lôi em ra khỏi những mộng mị.

- Em ăn cơm chưa Túy?

Tắm xong, Mạnh thò đầu qua ngưỡng cửa sau khi đã đưa tay bật đèn.

- Tối quá anh để đèn cho sáng nhé? Mạnh đứng yên chờ vợ trả lời, cả hai câu.

- Em không đói và cũng không cần ánh sáng.

- Ngủ gì sớm vậy? Bệnh hả?

- Không.

- Vậy thôi, good night nhé!

- Vâng, good night.

Đèn tắt, Mạnh khép cửa lững thững rời khỏi phòng.

Vợ chồng đối với nhau như thế sao gọi là tình sâu nghĩa nặng? Sao được coi là tâm đầu ý hợp? Tại sao Mạnh lại chúc em ngủ ngon khi đêm mới bắt đầu hay cái khoảng trống xa vắng chẳng những Thượng đế dành cho em mà còn cả cho Mạnh? Phùng ơi tại sao yêu nhau mà anh lại can đảm nhìn em sống lây lất với những ngày dài vô vị nhàm chán?

Túy nằm trên giường nhưng không yên lòng với cách đối xử của mình. Lờn Mạnh mỗi tối lại văng vẳng bên tai:

- Lần sau xào lạt chút nữa nghe Túy. Thức ăn đã nhiều lại mặn thành ra phải uống nhiều. Uống nhiều say bí tỉ mai rã rượu đi làm tụi nó cười cho.

Mạnh lo cho bữa ăn của mình, chỉ sợ thức ăn mặn làm chàng say trong khi Phùng thì trái ngược. Có lần Túy hỏi:

- Anh thích ăn gì nhất?
- Ăn em.
- Ghét, em hỏi thật mà!
- Giá hỏi khi không có em thì dễ trả lời, đằng này có món ngon trước mặt mà cứ nói gì đâu.

Túy nằm co rút trong lòng Phùng, nàng cười khanh khách khi nắm ngón tay Phùng sờ thật nhẹ, thật chậm trên người.

- Dám ăn không mà cứ nói khoác?
- Thèm lắm Túy ạ nhưng không dám.
- Tên khờ.
- Ừ khờ, khờ...

Túy lại bật cười, những sợi râu ngắn cũn cỡn bò sau gáy khiến nàng co rúm vì nhột:

- Anh làm gì thế kia?
- Anh muốn nghe em cười.
- Cười nãy giờ chưa đủ sao?
- Anh muốn em cười để bù lúc xa nhau. Xa anh em sẽ buồn.

Đúng, Phùng nói đúng. Xa anh em sẽ buồn, em đang buồn chín cả ruột gan.

- Anh không thích ăn gì sao? Túy hỏi lại. Sau này em sẽ nấu cho anh ăn.
- Sau này? Nếu em là vợ, anh sẽ thành con chảo chàng, sẽ còm nhom và sẽ chết sớm vì suốt ngày chẳng muốn ăn gì chỉ muốn nằm ôm em.

Anh nói lung tung lắm, hôm nọ thì bảo em sẽ phải cực khổ lo cho con cái, bây giờ lại bảo chỉ ôm em suốt ngày. Anh có ma thuật phải không hay đang dùng một thủ đoạn, một đòn phép để kéo dài mạng sống con bệnh? Con bệnh? Lúc nào em cũng là con bệnh dưới mắt anh. Một giọng nói hơi đục, một ánh mắt lơ đãng, một thân thể hơi hâm hấp nóng anh cũng biết mà không cần đứng xa hỏi như Mạnh, anh bắt em uống thuốc, anh đứng đếm cho em tập thể dục, anh xuyt xoa đau đốn khi em bị một dấu cắn của muỗi bọ ngoài vườn, anh... Phùng, em ghét anh.

- Ủa, chưa ngủ sao còn ra ngoài này? Mạnh ngẩng mặt lên nhưng không tỏ dấu ngạc nhiên.

Khùng. Trong đời em có hai người khùng sống chung quanh, một

người làm em ngất ngây say đắm còn một người làm em xót xa thương hại.

- Đồ ăn em nấu dỗi quá chắc không được ngon?
- Cũng như thường ngày nhưng hơi nguội và mặn.
- Sao không gọi để em hâm lại cho nóng?
- Sợ em mất thì giờ.

Phùng, em lại nhớ anh rồi. Gặp nhau mình có rời xa phút nào đâu để phải sợ mất còn đành này Mạnh lại sợ mất thời giờ của em. Anh đúng hay Mạnh đúng? Anh thương em hay Mạnh thương em?

Túy ngồi xuống bàn đối diện, mắt không rời mái tóc đen nhánh của chồng. Bằng tuổi Mạnh tóc Phùng bạc trắng, chẳng thế mà thiên hạ gọi là Phùng đầu bạc.

- Nhuộm đen anh nhé!
- Nhuộm để làm gì?
- Mặt anh quá trẻ mà đầu lại bạc thiên hạ tưởng xấu máu.
- Xấu hay tốt miễn em thương là đủ rồi. Em biết không ngày xưa chưa quen em anh đâu có bạc.

Ngày xưa. Túy giật mình. Mới có một năm sao anh dùng hai tiếng ngày xưa nghe tình nghĩa đậm đà.

- Tóc anh có gì vậy Túy? Mạnh hỏi.
- À không, Túy giật mình, em đang nghĩ đến một đứa con. Nàng lại nói dỗi.
- Chưa cần thiết trong lúc này đâu. Chờ bảo lãnh ba má sang đã, yên ổn nhà cửa cho ông bà cụ rồi mới tính chuyện tụi mình. Anh hứa, gắng hai năm nữa thôi.

Sáu năm rồi Mạnh nhĩ. Sáu năm tình nghĩa vợ chồng không đậm đà, không mặn nồng nên anh không mơ ước có con là phải.

- Ngủ trước cho khỏe đi Túy.

Mạnh đã ngà ngà say, mắt nổi những gân máu li ti đỏ, chiếc cổ cũng ửng lên như mào gà.

- Ngủ trước đi. Mạnh vẫn tới tấp thúc hối.

Em biết rồi, mọi ngày anh đâu có giục giã như vậy. Tại hôm nay uống rượu hơi nhiều, anh sợ em nhìn thấy anh say nằm vật xuống chân ghế mà ngủ, anh sợ em phải gớm ghê mùi chua và những thức ăn bị ối chảy tràn trên sàn, anh sợ...

- Ngủ đi Túy.

- Em sợ ngủ một mình quá!

Mạnh có vẻ ngạc nhiên, mắt lơ lơ nhìn vợ:

- Sao vậy?

- Em sợ dì Bảy.

- Dì ấy đã chết đâu. Tối qua anh bảo đừng đi thăm mà không nghe, bệnh hoạn sắp chết thì trông phải ghê sợ chứ!

- Không đi sao được, mình là cháu ruột.

- Thôi được rồi, vài phút nữa anh sẽ vào.

Mười phút sau Mạnh ôm khăn, gối, mền vô phòng Túy. Chàng không đến nổi say như Túy nghĩ, chỉ hơi chập choạng nhưng gương mặt đỏ nhừ, đôi mắt đục những sự mệt mỏi.

- Anh nằm ở đâu đây?

Nếu nằm chung đâu cần ôm gối theo? Mạnh hỏi nhưng đã tự tìm câu trả lời.

- Ngủ chung anh hay giãys làm em không ngủ được. Mạnh tiếp tục nói khi đang lui cui trải tấm khăn trên thảm ở góc phòng, tự dọn cho mình một tổ ấm.
 - Giãys là một chuyện, còn ngứa to, còn bốc mùi rượu, còn nói mơ, còn dậy uống nước, còn đi tiểu, còn..
 - Đủ rồi, Mạnh cười, hai khóe nhăn nơi mắt mờ đi trên khối thịt đỏ, em kể tội anh dữ quá, cho nên có bao giờ anh dám quấy rầy em?
 - Tại sao anh không sửa đổi? Túy chợt nhớ mình đang thực hành lời Phùng nhắc nhở: "Vợ chồng nếu không nói cho nhau nghe những điều mình không thích để sửa đổi là tự giết chết tình yêu và bẻ gãy hôn nhân".
 - Lầm lỗi thì mới sửa được, còn như anh gọi là bản tính. Bản tính đi liền với nhau như tay chân, một chiếc chân cụt em đâu thể kéo dài ra.
 - Không kéo được thì lắp chân giả.
 - Nhưng nó vẫn là chiếc chân cụt. Em bảo anh ngủ đừng ngứa khác nào khuyên anh đừng ngủ?
 - Thế còn rượu thì sao?
 - Nếu em đừng ăn cơm anh sẽ thôi uống rượu.
- Túy thở dài:
- Uống ít thôi.
 - Uống ít hay nhiều cũng vẫn có mùi.
 - Nhưng anh đâu có ỏi, có say khướt, có...?
 - Năm thì mười họa mới bị một lần vì mình mấy khó chịu, và lại lúc đó em cũng ngủ rồi.

Không lẽ mình sống bên nhau suốt đời với những tật xấu không muốn sửa? Mạnh, em nghĩ mình cũng nên vì nhau một chút, em muốn yêu anh cơ mà!

- Rượu là nguyên do gây ra chứng mất ngủ. Cả đêm anh cứ ra vào uống nước, nước dồn vào nặng bụng anh lại đi tiểu, đi tiểu xong lại giật nước. Tất cả mọi khía cạnh ban đêm rối và ghê sợ như nhà có người chết.

Mạnh không tỏ vẻ khó chịu khi nghe vợ tố khổ mình, chàng còn cười một cách thú vị:

- Bởi thế anh mới phải ngủ riêng.

Bỏ quên hạnh phúc để chỉ nghĩ cho mình, đó có phải là tình yêu không Mạnh?

- Anh cố gắng bỏ tật uống nước đêm thì đỡ phải dậy mò mẫm trong bóng tối.

- Em có nhịn khát được không?

Mạnh vẫn khẳng khái bảo chữa dành quyền lợi cho mình. Sao lạ thế Phùng nhỉ! Mạnh đâu có giống anh mà chỉ biết lo riêng lấy mình.

- Thì tại anh chưa là của em, mình chưa là của nhau nên những gì xấu chưa thể gọi là khuyết điểm.

- Anh nói như vậy có nghĩa là hôn nhân giết chết tình yêu và hạnh phúc?

Phùng chờ người. Anh không trả lời được là phải. Từ lâu rồi anh vẫn bên vực che chở cho Mạnh một cách điên cuồng. Để làm gì chứ? Để em quay về với Mạnh hay để anh phải bỏ những vương bận mà mỗi lúc em một bước kín quanh anh. Từ lâu anh vẫn nói đến sự chia lìa

nhưng đâu hiểu câu nói dù vô tình hay cố ý vẫn cho em một ấn tượng vô cùng sợ hãi là sẽ mất anh nên càng tìm cách cột chặt đời anh vào đời mình. Cái trói buộc chắc chắn mà em đã ngu muội và quá liều lĩnh khi nghĩ rằng phải gửi anh số tiền xưa nay đã dành dụm được để hai đứa cùng trốn đi. Em muốn đặt anh vào trói buộc của hôn nhân không sao vùng thoát. Em muốn chiếm hữu anh đời đời bằng cuộc sống vợ chồng nên đẩy anh vào tận cùng mà không có sự chọn lựa thứ hai. Hai tháng liên tiếp em đã lấy cạn tiền trong saving, số tiền mà khi chưa lấy Mạnh em đã dành dụm và để lời từ hồi ấy. Phùng, em đã năn nỉ anh giữ từng mười ngàn một, vài tuần mười ngàn kế tiếp... Xong công việc táo bạo đáng nguyên rủa, em bào chữa bằng cái hạnh phúc của riêng mình, sống cho mình và vì mình thì phải đạp lên dư luận lẫn lương tâm con người. Khi hạnh phúc tưởng gần kề lại là lúc thật xa, mình bắt đầu có những giận hờn rất vô lý mà đôi lúc tỉnh táo em thấy rõ nó không phải là lý do chính đáng để anh phải xa em. Phùng, mình mới giận nhau một ngày mà em tưởng trái đất không còn quay hoặc cầu xin tận thế đến nơi để em gặp anh trong giờ phán xét, để xem bụng dạ ruột gan anh đối với em như thế nào. Anh có thật lòng thương em như đã nói. Người ta bảo dấu hiệu nghi ngờ chỉ nảy sinh khi tình cảm bắt đầu thay đổi. Tình em cho anh vẫn thủy chung trọn vẹn nhưng sao dấu hỏi lúc nào cũng dấy dậy...

- Tắt đèn ngủ nhé, anh mệt mỏi quá.

Mạnh đã trải xong chỗ nằm và đổ kênh người xuống. Túy thấy lòng nhói đau, cuộc sống vợ chồng có thể nhàm như vậy được sao? Tại

sao người ta có thể ôm một con chó vuốt ve trong lòng? Họ cần tình thương hay họ đang ban phát tình thương? Đàng nào thì cũng là một lối bày tỏ. Như vậy em còn thua cả con chó, một con chó đang cô đơn, thất tình và buồn bã. Anh là chồng mà không đọc được ý tưởng trong đầu em. Em đâu phải là bức tượng để cho anh nhìn ngắm mà là người có đầu óc, có tâm hồn, biết suy nghĩ. Đọc được tâm hồn em chính là giữ được chìa khoá của tình yêu. Nằm được tư tưởng em chính là bước vào hạnh phúc ấy. Mạnh, em đang đau đớn. Phùng đã móc tim em, chỗ trống đó hãy gắn vào trái tim giả, như chiếc chân giả em vừa nói với anh, ít ra nó cũng là hình thù của trái tim.

- Tắt đèn Túy nhé! Chối mắt quá.
- Em sợ ma và sợ bóng tối nếu lỡ đêm nay dì chết hiện về. Lên đây nằm với em đi Mạnh.

Túy lại nói dối, muôn đời nàng mãi dối chồng và người chồng căn cỗi tình cảm kia chẳng biết gì.

- Sao không để đèn sáng? Em thật sự muốn anh nằm bên em chứ!

Nước mắt Túy trào ra:

- Vâng, em muốn.

Anh đâu biết đôi khi em còn muốn ôm cả con mèo hoang hôi hám, ôm đôi thiên nga trong lòng mặc chiếc mỏ đầy bùn ươn ướt vấy dơ vào trong quần áo, ôm cả cây cỏ lá hoa trong rừng vì em cô đơn. Tình em thì bao la vô tận mà người nhận thì vô tri vô giác.

Mạnh uể oải đứng lên:

- Anh phải đi đánh răng súc miệng, tưởng ngủ cho qua ai ngờ...

Ai ngờ em cứ hành hạ anh. Nhớ có lần Phùng bắt em súc miệng

bằng loại thuốc khử trùng, em đã giặt như anh đã giặt em. Bây giờ thì lại là một thói quen, một thói quen tốt cho sự vệ sinh tối thiểu cần phải có.

- Còn đòi hỏi gì nữa không cô?

Mạnh đã trở lại và leo lên giường với bộ đồ ngủ bằng lụa mềm không tạo được vẻ lôi cuốn hoặc hấp dẫn tí nào. Nhưng thôi, hãy bó lại, hãy cuốn chặt lại vì cơ thể con người chỉ hấp dẫn khi chưa được phơi bày. Đừng để em lẫn lộn giữa anh và Phùng. Anh không thể là vật thí nghiệm mà phải có riêng một chỗ đứng vì em vẫn còn tôn trọng anh.

- Em thoa lưng cho anh ngủ nhé!

Túy nhắc lại câu đã nói với Phùng nhưng không nghe trả lời nàng hỏi tiếp:

- Hôm nay trên sở có gì lạ không anh?

- Cũng vậy.

- Cô Khanh còn làm chung ở đấy?

- Ừ.

- Anh gọi cho họ thay cái máy lạnh chưa anh?

- Rồi.

- Công việc hôm nay có mệt lắm không hả anh?

- Mệt.

- Em tắm quất cho anh nhé?

- Thôi khỏi.

Túy chán quá, những đối đáp tẻ nhạt, lạnh lẽo mà Phùng bảo vợ chồng nên tâm sự, cởi mở. Chưa bao giờ Mạnh tạo cho nàng được niềm vui thì làm gì có tiếng cười dòn dã.

- Mạnh, em thích anh để ria mép.

Mạnh vẫn nằm xoay mặt vào tường ậm ừ cho qua lệ:

- Sao vậy?

- Em thích nhột ở sau gáy. Cứ tưởng tượng những lúc sợi râu ngắn đâm vào gáy là em đã co dúm người lại.

- Nhưng ngứa ngáy khó chịu lắm, nhất là khi đang uống bia, nó bám ướt hết bộ ria.

Thật là hư đốn, em đáng trách không Phùng? Em đang uốn nắn để thay thế Mạnh vào chỗ đứng của anh nhưng Mạnh đâu phải là cục bột. Mà thực ra nếu Mạnh là cục bột thì chắc gì em đã thương được.

- Gì nữa vậy Túy? Sao em không ngủ đi?

- Khó ngủ quá! Thôi để em kể chuyện con sáo cho anh nghe nhé!

- Con sáo có gì hay đâu mà phải kể?

- Nhưng nó đang lột lưỡi. Anh biết không, hôm em bắt hai sáo con rời khỏi tổ, mẹ nó bay xà xuống như muốn mổ vào đầu em. Biết là ác mà vẫn cứ bắt chỉ vì em thích được nghe sáo nói, được nhìn nó nhảy nhót trong lồng. Em muốn dạy nó nói đặc ngôn ngữ của tình yêu: Em nhớ anh, em thương anh, em yêu anh, em hận anh...

- Kể chuyện lảng quá. Mạnh vẫn ậm ừ.

- Con sáo sẽ không bằng lòng vì những ý tưởng đối nghịch của người dạy nó nhưng mặc, đó là tiếng nói trung thực nhất của em.

Mạnh quay người lại giọng ngạc nhiên:

- Như vậy là em đang hận anh?

Túy giật mình. Không phải mà đang nói với Phùng đâu, tỉnh lại đi.

- Em kể chuyện sáo mà! Từ lúc em bắt hai sáo con vào lồng, sáo mẹ

vẫn luyện quyền bay đến mớm mồi. Thỉnh thoảng em cũng bắt thêm cào cào nhưng hình như chúng chỉ thích sáo mẹ xà xuống mớm, nước miếng quyền vào thức ăn sẽ trơn dễ nuốt.

- Khùng, kể chuyện nhảm nhí.

Đúng, nhảm nhí vì em đang nhớ Phùng, nhớ đến quay quắt, nhớ đến điên cuồng. Mọi lần giận hờn Phùng hay năn nỉ bằng cách hôn em.

Lần này không phải giận hờn mà vì Phùng đang cố tình chạy trốn.

- Tuần rồi sáo mẹ không đến nữa, hình như nó có bồ mới nên đã đi xây tổ khác mặc hai sáo con gào đến khản giọng. Chúng đau đớn vì bị bỏ rơi nhưng nhờ vậy đã biết uống nước, biết mổ những đùi cào cào em xé bỏ vào trong. Con người ta chỉ lớn, chỉ trưởng thành khi gặp phải đau khổ. Em đang trưởng thành, sáo con giống em, chúng không còn kêu gào mà an phận, ủ rũ trong chiếc lồng tre. Sợ nó chết, em cắt mỗi con sát một bên cánh cho khỏi bay. Tội nghiệp, được thả giữa cánh đồng hoa dại, hai con vật cô cút lạc lõng như trong cuộc đời chưa biết hoa cỏ là gì. Mà đúng như vậy. Em ác, em đã nhốt chúng từ khi còn nhỏ...

Túy chợt nín bật khi nghe tiếng ngáy đều của Mạnh. Chuyện con sáo em kể chưa xong mà anh đã ngủ; cuộc đời sáo con có khác chi em sao anh đứng đưng xa lạ. Phùng, em kể tiếp cho anh nghe nhé! Cách đây ba ngày, nghe lời anh, em cắt ốt ngâm trong nước cho nó uống. Uống vào một con chết liền ngay tối hôm đó, anh đã phải đèn bằng cách cõng em chạy hai vòng quanh phòng. Tội nghiệp, em nghe rõ tiếng anh thở hồng hộc vậy mà khi được hỏi, anh trả lời tỉnh bơ "Đâu có mệt tí nào." Biết anh mệt nhưng em vẫn muốn bám chặt vào lưng

anh để được chết trong mùi da thịt nồng nàn. Hết vòng thứ nhì chúng mình ngã vật trên giường. Em nghe anh thở mà tim nhói lên một tình thương yêu vô tả, cái nhói buốt của người đàn bà thèm khát được làm vợ, thèm được một lần ân ái khiến em buột miệng:

- Phùng ơi bằng đó tiền gửi anh đủ để mua một căn nhà khang trang nơi thành phố khác?

Anh nhớ lúc đó đã hỏi gì không? Câu hỏi làm em ngỡ ngàng:

- Bấy nhiêu thì mua được gì?

Bốn chục ngàn. Phùng, bốn chục ngàn đô la mà anh hỏi có bấy nhiêu? Anh dùng tiếng bấy nhiêu nghe thật nhỏ nhoi có thể vì anh không coi trọng nó nhưng với em là cả một gia tài, là cả một công sức làm và dành dụm. Nhưng dù nhiều hay ít thì câu hỏi vẫn khiến cho em mang mặc cảm tình em dâng hiến anh chỉ được bằng đấy. Hết tiền rồi, em không trả lời nhưng ánh mắt ử dột như thổ lộ tất cả. Anh nhíu mày suy tư và vòng tay hơi hợt lỏng lẻo thấy rõ. Tự dưng em hãi sợ, nếu cuộc sống sau này mình không còn gắn bó như thuở ban đầu, liệu tình yêu có đứng vững hay rồi anh lại cũng như Mạnh? Như vậy từ xưa đến giờ những lo sợ của anh đều là đúng, "tình chỉ đẹp khi còn dang dở", kẻ không có trách nhiệm và không dám đối diện sự thật đều thích tình yêu đổ vỡ để đường ai nấy bước, chẳng ai phải lo cho ai.

- Phùng, em không dụ dỗ anh. Nếu anh không thích mình sống với nhau thì em lấy tiền lại cất trong saving.

- Mai anh đưa hết cho em.

Anh trả lời một cách nặng nề mệt nhọc pha lẫn chút khó chịu. Nhưng

khốn nỗi đã bảo em là con đàn bà hư đốn đại trai nên sự lằm lì của người đàn ông em yêu lại tạo những kích thích ngấm ngầm. Em chỉ nhớ mỗi cảm giác ngất ngây vừa xong, nhờ sáo chết em mới được hưởng những giây phút thần tiên khi được anh ôm cố chạy mà cả đời em chỉ dám mơ và chỉ thấy trên màn ảnh ti vi. Em nằm rúc sát vào ngực anh, tưởng tượng đang được anh ôm chặt đến nghẹt thở. Từ hạnh phúc đó, em thấy xót thương cho con sáo cô độc còn lại. Anh ạ, nó bỏ ăn hết một ngày nên sợ chết, em lấy tăm dích từng miếng chuối đút vào miệng. Hôm qua khi há miệng chờ ăn, em thấy lưỡi nó dộp lên. Phùng ơi, vậy là nó đang lột lưỡi. Nó sẽ biết nói, biết hát và em sẽ dạy cho nó gọi tên anh.

Tiếng ngáy của Mạnh đã thật đều. Một mồi, Túy nằm nghiêng gác chân lên gối cổ dỗ giấc ngủ. Bên ngoài bày chảo chàng sau một hồi ca hát một mồi cũng nằm im yên giấc. Đàn bồ câu thôi ùng ục kêu. Con mèo hoang và đôi thiên nga cũng thôi trêu ghẹo. Mỗi loại chiếm ngự một giang sơn ngủ vui chỉ còn riêng mình Túy và đám mọt ăn gỗ. Nó ăn từ lâu lắm, từ lúc Túy mới dọn xuống đây. Những ngày đầu Túy không ngủ được, mọt ăn gỗ kèn kẹt giống như tiếng nghiêng răng của những kẻ bị phong giật; nó cũng giống như tiếng cưa gỗ đều tay của những tên đạo chích. Nhiều đêm giật mình thức giấc tưởng có trộm, tim nàng đứng lại. Lũ mọt tinh khôn, chỉ một cái trở mình là chúng im bật nhưng sau một hồi nghe ngóng, không thấy động tĩnh chúng lại ăn gỗ tiếp tục. Túy ngồi dậy thật nhẹ, tiếng cưa cũng đột ngột ngừng. Lâu dần tiếng mọt ăn gỗ hầu như quá quen thuộc, nó không còn làm Túy mất ngủ hay sợ hãi vu vơ nhưng đêm

nay, đêm nay cùng hòa đồng với tiếng ngáy của Mạnh làm đầu Túy muốn vỡ tung.

- Em uống thuốc chưa vậy Túy? Giọng của Phùng từ đâu vang vọng lại.
 - Em đâu có bệnh mà cần uống.
 - Đau đầu là phải dùng nó rồi.
 - Sao anh biết em đau đầu? Tiếng nàng giận dỗi.
 - Tại em buồn, em giận anh. Phùng vẫn buồn bã.
 - Biết thế sao anh còn làm khổ em?
 - Không còn cách nào khác hơn. Túy, quên anh đi.
 - Anh tàn nhẫn lắm Phùng ạ! Khi yêu người ta có thể quên nhau một cách dễ dàng như thế sao? Khi yêu người ta có thể sợ hãi như anh đã sợ hãi dư luận và lương tâm? Vậy mà em cứ nghĩ chỉ có tình yêu thực sự mới đánh đuổi được mọi sợ hãi ra ngoài.
 - Em có quyền kết án vì tình cảm anh đã không đi đúng theo ý em muốn. Khi xưa anh luôn nghĩ tình yêu làm cho con người hạnh phúc dù ở hoàn cảnh nào nhưng bây giờ mới biết mình lầm. Tình yêu không đắp xây trên căn bản đạo đức lễ giáo thì sẽ làm cho người ta vô cùng khổ sở.
 - Nếu anh đừng quyết định xa nhau thì chúng mình đâu có khổ?
 - Khi lý trí buông xuôi để con tim tự điều khiển là nó sẽ làm bậy. Giống như một con vật không có sự suy nghĩ, việc đầu tiên cần làm là chuyện thể xác. Nghĩ đến đó anh đã thấy hãi sợ, thảm trạng sẽ xảy ra... Túy, mình phải xa nhau thôi.
- Phùng nhớ không, lúc đó anh lúi lúi bước ra và khóa trái cửa. Em

nằm im trong phòng nghe tim mình đau nhói từng cơn, nước mắt cứ thi nhau rơi mà cổ họng không thể cất tiếng gọi anh trở lại vì lý trí không cho phép. Lại lý trí, đâu phải chỉ có mình anh biết suy nghĩ. Có điều lý trí của em ảnh hưởng bởi quyết định của anh. Nó bóp cổ em lại, nó liếm thật nhanh những giọt nước mắt hồng. Hết. Hết thật rồi. Bây giờ em mới biết tình yêu đối với anh quá tầm thường, giá trị của nó chỉ đáng sợi dây cột đờ. Khi buồn anh kéo căng nó ra làm em co giãn thần kinh. Khi thoáng chút lòng thương hại anh thả lỏng xuống cho em nghỉ trong cơn mệt lả và để diễn tả sự keo sơn găng bó anh buộc thắt nó nhưng cũng dễ dàng chặt đứt nếu lòng giá băng nguội lạnh. Phùng, anh có đôi mắt bọc kẽm gai nên cuốn tình em trong nghiêm luật giáo điều. Anh có lòng dạ sắt đá nên không thể rung động với mỗi tình em trao tặng và đôi tay, ôi bàn tay đã làm em mê đắm, ve vuốt, ôm ấp bao ngày tháng cũng chính là bàn tay phù thủy đang trù ếm mà em chỉ là một hình nhân cứng còng bất động để ngàn vạn mũi kim đâm vào huyết. Bây giờ em cũng học thêm bài học tình mà kinh nghiệm bản thân đã phải trả bằng một giá quá đắt. Khi yêu ai đừng yêu hết trái tim. Yêu anh, chẳng những em yêu hết mà còn cho hết. Người ta có mỗi trái tim thật để giữ gìn sinh mạng, phần còn lại là những trái tim gỗ, tim giấy, xanh xanh đỏ đỏ, mang ra rao bán tán tỉnh. Riêng em...? Mà thôi, mình đâu có nhau nữa để hờn trách bắt anh an ủi vỗ về. Còn gì nữa để day nghiêng bắt anh phải ray rút hối hận? Cứ nghĩ như anh quá mềm yếu đến nỗi phải cắn răng bỏ chạy. Cứ nghĩ như vì danh dự hai đứa mình phải hy sinh nhưng Phùng ơi, trên đời này có mấy người yêu nhau như em đã yêu anh?

Có mấy người đại khờ nhìn tình yêu đứng đưng như anh và có mấy người bỏ cuộc mất nhau một cách dễ dàng khi chưa có nhau?

Túy nằm nửa mơ nửa tỉnh, ý nghĩ cứ nhẹ trôi theo tiếng náo nức của một ăn gỗ với nỗi khắc khoải không thể ru ngủ. Cả đêm, từ lúc Mạnh bắt đầu cất tiếng ngáy là lúc Túy trèo khỏi giường xuống nằm dưới thảm. Thảm dày nhưng không đủ độ êm lại thêm hơi lạnh của khí đất thấm vào làm người Túy ê ẩm khó chịu. Biết thế nhưng Túy vẫn lười lỉnh không leo lên giường ngủ dù Mạnh đã trở về phòng lúc đi vệ sinh. Lạ giường, Mạnh khó ngủ; lạ mùi mồ hôi, người Túy gây gây muốn bệnh. Giá có Phùng chắc chắn độ lạnh trong nòng sẽ giảm xuống. Chàng là thầy thuốc, là vị lương y đại tài và cũng là một thần linh cất bệnh nhưng con bệnh lúc này lại muốn được chết, nó cứng cổ và tự ái, sẽ không bao giờ gọi phon kêu cứu đến ông lương y thừa thãi...

Lũ mọt hầu như ăn gỗ đã no nên không còn kéo kẹt kêu. Cũng có thể tại Túy trở mình liên tiếp nên chúng vẫn còn nằm trong tình trạng báo động nghe ngóng. Văng từ xa, tiếng cú rúc từng hồi báo hiệu màn đêm đã tàn. Màn đêm tàn lụi để ban mai bừng sáng dậy; ngày cũ qua đi nhường bước cho ngày mới với bao thay đổi. Phải có sự thay đổi, không thể ngồi bó gối âu sầu. Hãy gọi cho Phùng vì nếu không được coi là người yêu thì chàng vẫn là một người bạn tốt. Túy ngồi vùi đầu, bấy con số quen thuộc làm nòng hồi hộp một cách lạ kỳ, cảm giác run rẩy của những kẻ thân thích xa nhau lâu ngày không được tin tức. Bấy con số mà cả ngày qua vì tự ái Túy đã quên hoặc cố tình không nghĩ đến. Tim muốn đứng lại vì sự hồi sinh tràn

đến quá mạnh mẽ, Túy áp tai vào điện thoại mà đón nhận sự sung sướng như đang được áp mặt vào ngực Phùng... Reng... Reng... Reng... Không có tiếng nhắc điện thoại nhưng một giọng nói quen thuộc của operator cất lên: "You have dialed the number 4323132. It has been disconnect and is no longer in service. Please check the number and call again..." Không thể lằm lẩn được, Túy run rẩy bấm đến lần thứ hai, thứ ba. Operator vẫn tiếp tục lặp lại một câu nói khiến Túy choáng váng như bị trúng gió và người lạnh toát khi chợt nhớ đến số tiền đã gửi Phùng.

Túy vội vã cầm chìa khóa cùng một lúc với quyết định đến nhà Phùng. Sáng sớm, cảnh vật bừng lên một sức sống mãnh liệt nhưng Túy có cảm tưởng như tất cả đang ngó mình nhạo cười, cười con đàn bà mê trai và số tiền không cánh đã bay theo Phùng. Nó bay từ hôm qua, hôm kia và có thể vài tuần trước đó nhưng vì lòng mơ ước thay đổi chân trời mới, vì lòng mê mệt trái cấm chưa được nếm nên nàng không muốn thức tỉnh. Túy ơi, Túy ơi còn cái đại nào bằng cái đại này, chẳng thà mày xé tiền thả xuống sông ít ra cũng còn nghe được tiếng giấy kêu xoàng xoạc, ít ra cũng được nhìn thấy từng mảnh vụn rơi tan tác trôi theo dòng nước. Chẳng thà mày ném tiền qua cửa sổ còn nghe được âm vang rơi rớt, còn được nhìn thấy vẻ hí hửng, dáo dác, lấm lét của kẻ may mắn nhặt được. Đàng này, chẳng những tiền mất Phùng còn cười mày ngu dại không biết thân phận. Bên xứ Mỹ dẫu trai thừa gái thiếu cũng vẫn chưa đến độ dụ vợ người bỏ theo mình nếu là kẻ có lương tri. Túy xấu hổ lằm lũi bước nhưng vẫn nghe thấy tiếng chim câu ục ục đuổi theo đàn tiểu duy chỉ có đôi thiên

nga rần mặt chạy theo nàng. Nó chạy theo vì đói ăn, cũng như Phùng đến vì mục đích khác mà bây giờ đã lộ hẳn sự dơ bẩn như lớp bụi không thể mãi lẫn trốn dưới ánh sáng. Con người ta khi muốn đạt được mục đích thường hay dùng mưu chước kể cả khổ nhục kế. Phùng ép mình ép xác, ép cái thân thể yếu hèn khỏi sự cám dỗ của dục vọng chỉ vì lòng tham chiếm đoạt tiền của mãnh liệt hơn. Nếu Phùng không kềm chế được bản ngã thường tình của con người để cho nó tự do hành động thì chắc gì Túy đã tin mà giao hết tiền bạc lẫn cuộc đời còn lại cho Phùng?

Vừa ngồi vào xe, Túy đã nổ máy nhấn ga phóng về phía trước. Tiếng sỏi bị chèn ép vào nhau dưới bốn vỏ xe thô bạo kêu rào rào như đang vặn mình đau đớn. Nỗi đau của sỏi đá đâu bằng nỗi đau đang xé nát tâm can nàng. Túy ôm lấy ngực mà tưởng chừng tất cả các mạch bị nghẹt không còn chỗ cho máu lưu thông. Bình tĩnh lại Túy, chuyện chưa có gì mà mày đã cuống cuống, chưa biết thực hư ra sao mà đã vội vàng kết án người mà bấy lâu mày từng thương mến.

Người ta khi đã yêu đều dễ dàng chấp nhận và tha thứ. Yêu là chấp nhận và tha thứ? Túy cười gằn trong cổ họng. Người ta có thể tha thứ cho kẻ yêu mình nhưng không cho kẻ lợi dụng mình. Đàn bà khi yêu họ yêu hết mình, họ sẵn sàng làm kẻ nô lệ phục tùng nhưng khi biết mình bị lường gạt lừa dối, dẫu tình hay tiền, đều có một phản ứng rất nhanh và rất giống nhau, đó là sự khinh bỉ. Nghĩ đến Phùng, đến những nụ hôn ngây dại, đến thân thể trần truồng mà Túy cho là trẻ thơ, thanh khiết thuở nào nàng muốn lợm giọng. Mới hồi đêm Túy còn than thở, ước mơ ôm ấp con người tồi bại, còn thèm khát

một vòng tay, một nụ hôn của kẻ đến với nàng chỉ vì tiền và bây giờ song song với sự rẻ khinh là niềm đau và tủi nhục. Cái đau thì ít mà nhục thì nhiều. Đau vì Túy đã yêu lầm người, đã không biết nhận xét mình và người, đã tôn thờ, ôm ấp một hình ảnh chẳng ra gì, đã đặt cả ước vọng tương lai vào thứ người lừa dối gặt gẫm. Còn nhục, ôi nỗi nhục nhã mới gớm ghê, nó buốt như bị những loại kim nhỏ đâm thẳng vào tim, vào dĩ vãng kỷ niệm và bơi móc ra tất cả chứng cứ để buộc tội Phùng. Người đàn bà bị lợi dụng vì tiền bạc thì giá trị con người nằm ở đâu? Người đàn bà giao phó cả thân xác và linh hồn không được ngó ngang trong khi bốn chục ngàn, vật hèn mọn mà mọi người có thể làm ra thì lại được Phùng coi trọng hơn. Bốn chục ngàn... Bốn chục ngàn... Còn nỗi nhục nào hơn...?

Túy nhắm mắt lại, giọt nước mắt cay đắng rớt vội. Triền hoa vàng ươm ngàn lớp sóng lấp lánh còn dầm ướt hơi sương, hình ảnh êm ả không giảm cho Túy những buộc tội gắt gao khi xử án Phùng. Giật mình vì tiếng đạp thẳng rít mạnh, cũng may như một thói quen của mỗi ngày phải dừng lại, Túy bước xuống xe mở cổng và tiếng kéo kẹt từ những khoen sắt rỉ lại được dịp cười no bụng. Túy trèo vội lên xe nhấn ga trốn chạy tủi hổ nhưng lại đuổi bắt kẻ ăn cướp ái tình. Suốt quãng đường hơn năm cây số dẫn đến nơi Phùng ở lòng Túy như dầu sôi lửa đốt. Dầu biết tất cả mới chỉ là nghi vấn nhưng không hiểu sao Túy có cảm tưởng mình đã mất Phùng, mất hình ảnh đẹp, mất tình yêu và mất luôn ngôi vị cao cả mà từ lâu đã dành cho chàng. Bây giờ Túy mới thấy rõ rằng tình cảm và tiền bạc tuy đến không cùng một lúc nhưng lại ra đi một lượt. Tiền mất là tình mất. Đồng

tiền đại diện cho nhân phẩm, lột trần lòng dạ tham lam của con người. Đồng tiền đã làm họ tối mắt, người ta bảo lấy vàng thử đàn bà, lấy đàn bà thử đàn ông nhưng sống giữa xã hội kim tiền muốn thử đàn ông vẫn phải dùng đến vàng. Túy không thử Phùng nhưng lại vô tình để tiền và tình trộn lẫn vào nhau và con người tưởng là tốt lành kia đã tối mắt.

Chưa ngừng hẳn xe Túy đã thấy chiếc bảng FOR RENT cắm cao, sừng sững giữa đám cỏ xanh. Căn nhà nhỏ mà thỉnh thoảng một, hai lần chạy ngang Túy vẫn tưởng tượng là tổ ấm của hai đứa giờ đóng im lìm nhất quyết không cho tình cảm hụt hẫng nàng nương dựa. Ngay sân đậu, chiếc xe Cadillac Cimaron thường nằm choán ngữ giờ chỉ trở khoảng xi măng trống trải vừa đủ tác dụng làm lòng Túy giá băng. Khoảng trống nội tâm thật khủng khiếp, nó khiến trái tim nàng hóa đá tức thời. Nhà không phải của Phùng, như vậy người chủ phải được báo trước một thời gian khá lâu nên mới cắm bảng chu đáo. Phùng mưu tính từ trước. Bốn chục ngàn của Túy bằng người ta dành dụm mười năm; Phùng không có mười năm nên dùng tình yêu chân thật của Túy để thay thế. Tình yêu chân thật? Túy nhếch môi cười cay đắng. Con đàn bà ngoại tình lẳng lơ mà cũng có tình yêu chân thật? Còn chồng mày để ở đâu? Người đàn bà lấy chồng là đã tự chọn cho mình một chỗ đứng riêng biệt, là đã chấp nhận mặc vào chiếc áo trách nhiệm và bốn phận nhưng Túy, con quạ đen tanh hôi muốn nhuộm bộ lông đen thành nhiều màu sắc sỡ, muốn trối bật giữa muôn vàn loại chim khác bằng tiếng hót của mình. Phùng là loài

chồn cáo tinh khôn nhìn quạ đen trên cành cao buông lời trêu ghẹo. Nó thèm chiếc bánh sữa trên miệng quạ hơn là muốn nghe tiếng kêu chói tai kinh khiếp. Túy ơi mày có chiếc bánh sữa sao không chia sẻ cho chồng, ham chi lời đường mật, ham chi những âu yếm giả tạo để hót vang lời yêu đương sống sượng giả tình nhân ngãi, non nghĩa vợ chồng. Con đàn bà khi đã ngoại tình đâu còn nhân phẩm và biết sợ dư luận; nếu sợ Túy đã chẳng can đảm rủ Phùng đi trốn; nếu còn nhân phẩm Túy đã chẳng bôi tro trét trấu vào mặt mình. Cũng may... Phùng, dù sao cũng cảm ơn anh đã không làm tấm thân em ô uế. Bốn chục ngàn em còn có thể đối quanh với chồng nhưng vết nhơ trên thân thể là bản án nặng nề mà lương tâm không bao giờ tha thứ.

Nguồn: Thư viện toàn cầu
Được bạn: Thành viên VNTQ đưa lên
vào ngày: 23 tháng 11 năm 2007